

μα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠδύναντο νὰ ἴδωσιν διαφόρους οἰκίας ἐν τῷ μέσῳ καλλιεργημένου τινὸς μέρους. Ὁ Ἰνδὸς τότε ἀνοίξας τὸ στόμα του ἠρώτησε τὸν ξένον, ἂν ἐγνώριζε τὸ μέρος.

— Μάλιστα, — ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, — εἶναι ὁ τόπος τῆς γεννήσεώς μας.

— Λοιπὸν, — ἐπανέλαθεν ὁ ἄγιος, — ἐγὼ εἶμαι ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος Ἰνδὸς, τὸν ὁποῖον ποτὲ ἐφιλοξένησας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ χωρίου τούτου — Τώρα σὲ παρακαλῶ ὑπάγε ἐν εἰρήνῃ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τοὺς συγγενεῖς σου! »

Φαντασθῆτε, μικροί μου φίλοι, ὁποῖος πρέπει νὰ ἦτο ὁ θαυμασμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου καὶ πόσον διδασκτικὰ πρέπει νὰ ἦναι τὰ τοιαῦτα παραδείγματα εἰς ὅλους, μάλιστα εἰς τὰ παιδιὰ, ὥστε νὰ συνειθίζουν ἐνωρὶς εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν, ἣ ὅποια ἔχει τὴν μισοθαποδοσίαν τῆς καὶ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον καὶ εἰς τὸν ἄλλον.

Ο ΟΦΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΜΝΟΝ.

Ἡ Ἀγία Γραφή μεταχειρίζεται τὸν ὄφιν ὡς τύπον διὰ νὰ παραστήσῃ τὴν ἁμαρτίαν. Οἱ μικροὶ ἀναγινώσται τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν πρέπει νὰ γνωρίζωσιν, ὅτι εἰς πᾶσαν πρᾶξιν ἀνυποταξίας καὶ παρακοῆς ὑπάρχει περιτυλιγμένος ἓνας ὄφης, μολονότι πολλάκις δὲν φαίνεται.

Ὅλοι ἡμεῖς αἰσθανόμεθα φυσικὴν ἀποστροφὴν εἰς τὰ ὄφιδ' αἰς πολλοὺς μάλιστα ἀνθρώπους μὴν ἢ θεῶν ὄφως προξενεῖ τρόμον. Πόσον ὅμως μεγαλείτερος πρέπει νὰ ἦναι ὁ φόβος μας κατὰ τῆς ἁμαρτίας, ἣ ὅποια εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ τοῦ ποτὲ ἀθώου καὶ ἡμέρου τούτου ζώου! Ἀδιάφορον πόσον γλυκεῖα εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἐὰν ζητῶμεν νὰ τὴν ἀπολαύσωμεν ἐναντίον τῆς γνωστῆς θελήσεως τῶν γονέων μας, ἢ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ οὐράνιος μας Πατὴρ, ἐξάπαντος θὰ εὗρωμεν ὑπίσω ἀπ' αὐτὴν κανένα μισητὸν ὄφιν κρυμμένον, ὁ ὁποῖος θὰ καταστρέψῃ τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν ἐπεριμέναμεν ν' ἀπολαύσωμεν ἀπ' αὐτὴν.

Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ ὑπακούουν προθύμως καὶ νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Θεόν, τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους των καὶ νὰ πιστεύουν ὅτι παντοῦ εἶναι κρυμμένον ἅποιον κακὸν, ὡς ὄφης, τὸ ὁποῖον δὲν φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦν νὰ μᾶς προφυλάξουν καὶ σώσουν.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ δύο ἀδελφία, τὴν Μαρίαν καὶ τὸν Κάρολον, οἱ ὁποῖοι ἐπῆγαν νὰ χαιρετήσωσιν τὸν θεῖόν των, ὅστις ἐκατοικουῶσεν εἰς μακρυνὴν χώραν. Ὁ θεῖος οὗτος εἶχεν ὠραῖον καὶ ἐκτεταμένον κῆπον μὲ πολλὰ καὶ ὠραῖα ἄνθη, εἰς τὸν

ὁποῖον τὰ παιδιὰ ἐσυνειθίζον νὰ τρέχουν καὶ διασκεδάζουν κάθε πρωὶ καὶ ἐσπέρας. Μίαν πρωίαν ἐξῆλθον κατὰ τὸ σῶνθες καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν κῆπον· ἐνῷ δὲ ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, παρατήρησαν εἰς ἓνα θάμνον μερικὰ ὠραῖα ἄνθη. Τὰ ἄνθη ταῦτα δὲν ἐγνώριζον

πῶς ὠνομάζοντο, διότι δὲν εὗρίσκοντο τοιαῦτα εἰς τὴν πατρίδα των· τοὺς εἶχεν ὅμως εἰπεῖ ὁ θεῖός των νὰ μὴ τὰ ἐγγίξουν, διότι ἦσαν βλαπτικὰ καὶ ἴσως τοῖς προξενήσουν κακόν. Τὴν παραγγελίαν ταύτην τοῦ θεῖου των ἔπρεπε νὰ φυλάξουν, ἀρκοῦμενα εἰς ὅτι τοῖς εἶπε διὰ νὰ τὰ προφυλάξῃ· ἀλλ' ἡ λαμπρὰ θεωρία καὶ τὸ ὠραῖον χρῶμα τῶν ἀνθῶν τὰ ἤλκυσαν καὶ λοιπὸν ἀπεφάσισαν νὰ δοκιμάσουν ἂν τι ἐμύριζον. Μόλις ὅμως εἶχον κατορθῶσαι νὰ ἐγγίξουν μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ, καὶ ἰδοὺ ὄφης τρομερὸς ὕψωσε κατ' αὐτῶν τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐσύριζε μὲ τὴν διχαλωτὴν γλῶσσόν του· ἔντρομα τότε καὶ πεφοβισμένα ἄφησαν καὶ ἄνθη καὶ εὐχαρίστησιν καὶ ἔτρεξαν νὰ σωθῶν ἀπὸ τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον ὄφιν.

Ἀλλὰ τὰ δεινὰ των δὲν ἐτελείωσαν ἔως ἐδῶ — τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα ἄνθη, τὰ ὁποῖα παρηγγέλθησαν νὰ μὴ ἐγγίξουν, ἦσαν φαρμακερὰ καὶ ἔκαμαν τὰς χεῖράς των νὰ πρησθῶν πολὺ καὶ νὰ ὑποφέρουν πόνους δρυσμεῖς διὰ πολλὰς ἡμέρας!

Τὰ παιδιὰ ταῦτα ὁσάκις εἰς τὸ ἐξῆς τοῖς ἤρχετο ἐπιθυμία νὰ κάμωσί τι, τὸ ὁποῖον ἦτο κακόν, ἐνθυμοῦντο τὸν ὄφιν εἰς τὸν θάμνον καὶ τὸ τί ὑπέφεραν

διὰ τὴν παρακοήν των, καὶ ἀπειχάν ἀπὸ τὸ κακόν.

Ἡ βραχεῖα αὕτη ἱστορία ἂς ᾖ ὡς παράδειγμα εἰς ὅλους τοὺς μικροὺς μου φίλους, οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ ἐνθυμῶνται τί λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, διὰ τὴν ἁμαρτίαν, «Ὅτι εἰς τὸ τέλος θαγκάνει ὡς ὄφις, καὶ κεντρώνει ὡς ἀσπίς,» καὶ νὰ τὴν ἀποφεύγουν πάντοτε.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ.

Παιδίον τι, εἶπεν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν μητέρα του, ὅτε αὕτη τὸ ἐσυμβούλευε νὰ ᾖ καθαρόν, καὶ ἐπιμελές, «ὦ, πόσον ἐπεθύμουν νὰ ᾖ μὴν γ α τ ά κ ι!»

«Διατί,—οἰέ μου,—θέλεις νὰ ᾗσουν γατάκι, ἐνῶ ὁ Θεὸς σὲ ἐπλάσε πολὺ εὐτυχέστερον καὶ καλλίτερον ἀπὸ τὸ ζῶον τοῦτο;» ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

«Διότι,» ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, «αὐτὸ γατάκι παίξει διην τὴν ἡμέραν, δὲν ἔχει μαθήματα νὰ μελετᾷ, κοιμᾶται ὅταν καὶ ὅσον θέλῃ, δὲν ἔχει χρεῖαν λουτροῦ, περιπατεῖ ἀνυπόδουτον, τρέχει εἰς τὰς ὁδοὺς χωρὶς κάλυμμα εἰς τὴν κεφαλὴν, τρώγει ὅταν πεινᾷ καὶ φαίνεται πάντοτε εὐθυμον καὶ ἐλεύθερον!»

«Καλὰ,—οἰέ μου,—εἶπεν ἡ μήτηρ του, δοκίμασον, ἀφοῦ θέλῃς, τὴν εὐτυχίαν τῆς γάτας· ἄφησε τὸ βιβλίον σου, ἔκβαλε τὰ υποδήματά σου καὶ τοῦ λοιποῦ θὰ σὲ μεταχειρίζομεθα ὡς γατάκι!»

Ὁ Παῦλος λοιπὸν ἤρχισε χαρούμενος νὰ σύρεται μὲ τὰ γόνατα, νὰ νιαουρίζῃ, νὰ προσποιῇται ὅτι θαγκάνει κ.τ.λ. καὶ ἐφαίνετο κατευχαριστημένος!

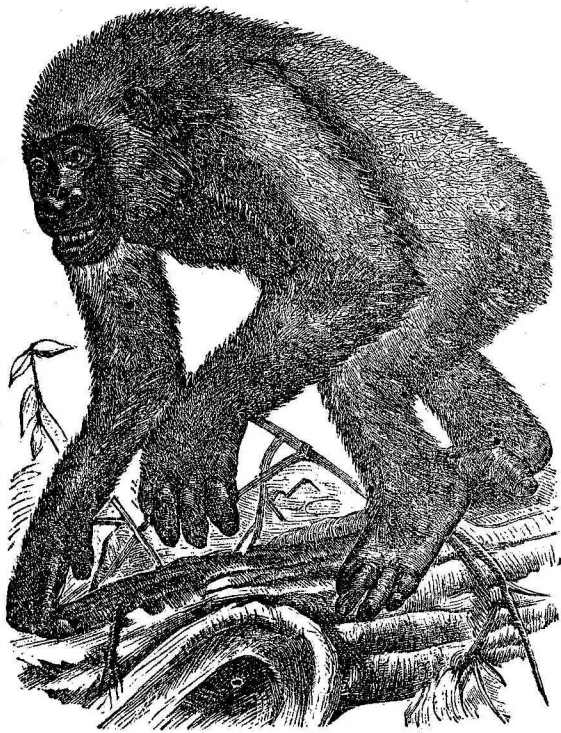
Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ἦλθε κυρία τις, μετὰ τῆς ὁποίας ἡ μήτηρ τοῦ μικροῦ Παύλου ἐμελλε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν θεῖόν του, ὅστις πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐπιστρέψει ἐξ Εὐρώπης φέρων πολλὰς καὶ ὡραίας εἰκονογραφίας. Ὅτε δὲ ὁ Παῦλος ἐζήτησε νὰ τὰς ἀκολουθήσῃ, εἶπον πρὸς αὐτόν, «ψίτ! ψίτ! δὲν θέλομεν μαζὺ μας γατάκια, διότι αὐτὰ δὲν ἐννοοῦσι τὰς εἰκονογραφίας καὶ τὰς σχίζουσι.» Τότε ὁ δυστυχὴς Παῦλος ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀνοησίαν του.

Κατὰ τὸ γεῦμα ἐστρώθη ἡ τράπεζα, ἀλλὰ δὲν ἔβαλαν πιάτο καὶ κάθισμα διὰ τὸν Παῦλον· ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς ἐπαραπνεῖτο διὰ τοῦτο πρὸς τὸν πατέρα τε, τῷ εἶπον καὶ πάλιν, ὅτι τὰ γατάκια δὲν κάθονται εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ μετὰ τὸ γεῦμα τρώγουσι τὰ κόκκαλα καὶ λείχουσι τὰ πινάκια.

Τέλος ἦλθεν ἡ ἐσπέρα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἐφρόντιζε δι' αὐτόν, διότι τὰ γατάκια δὲν ἔχουν χρεῖαν νὰ τὰ ἐκδύσῃ τις, ἢ τὰ βάλλῃ εἰς καθαρὸν κρεβάτι, ἀλλὰ κοιμῶνται ὅταν θέλουν καὶ ὅπου τύχῃ. Ἡ ἐντελής αὕτη παραμέλησις συνέτριψε τὴν καρδίαν του καὶ τὸν ἔκαμε νὰ χύσῃ πικρὰ δάκρυα· ἐπῆγεν εἰς τὸ δωματίον του καὶ ἤρχισε νὰ ἐκδύεται· ἀλλ' ἡ μή-

τηρ του δὲν ἐφάνη νὰ συμπορευχθῇ μὲ αὐτόν ὅπως ἐσυνείθιζε νὰ κάμνῃ· ἐπλαγίασε τέλος, ἀλλ' ὁ ὕπνος ἔφυγεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἡ κατάστασις του τῷ ἐφαίνετο ζωώδης—ἐσηκώθη λοιπὸν καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν μητέρα του—ἔπεσεν εἰς τὸν τράχηλόν, τῆς, τῆς ἐζήτησε συγχώρησιν καὶ τῆς ὑπεσχέθη ποτὲ πλέον νὰ μὴ προτιμῇ τὴν ζωὴν τῆς γάτας. Πικρὰ πᾶρα τὸν ἐδίδασκεν, ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ παιδίου εἶναι νὰ ὑπακούῃ τοῖς γονεῖς, νὰ ἐπιμελῇται τὰ μαθήματά του καὶ νὰ κάμνῃ τὸ καλόν· εὐχαρίστησε λοιπὸν τὸν Θεόν, ὅτι ἦτο παιδίον καὶ ὄχι γατάκι, ἐζήτησε τὴν εὐχὴν τῆς μητρός του καὶ ἐπλαγίασε ἀποκοιμηθεὶς γλυκύτατα.

Πόσον κακὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ ἁμαρτία! κάμνει τὸν ἄνθρωπον δυστυχῇ καὶ εἰς αὐτόν τὸν κόσμον καὶ εἰς τὸν ἄλλον. Ἀποφύγετε, λοιπὸν αὕτην, μικροὶ μου φίλοι, ἐὰν θέλετε τὸ καλόν σας.

Η ΓΟΥΡΙΑ.

Μικροὶ μου φίλοι! ἔχετε ἐνώπιόν σας τὴν εἰκονογραφίαν ἐνὸς ζώου, τὸ ὅποιον ὁμοιάζει μὲ τὸν ἄνθρωπον περισσότερον ἀπὸ πᾶν ἄλλο ζῶον, εἶναι δὲ τὸ νοημονέστερον εἶδος τῶν πιθήκων (μαϊμούδων) καὶ ὀνομάζεται Γ ο ρ ί λ α. Τὸ ὄψός τῆς, ὅταν ἵσταται ὀρθία, εἶναι συνήθως ὑπὲρ τοὺς πέντε πόδας· ἔχει δὲ βραχίονας μακροὺς καὶ ἰσχυροὺς καὶ ὀδόντας ὀξεῖς καὶ τρομεροὺς.